

ת"פ 14483/09 - גלובל גrin גروف (אר דוד) בע"מ,יגדל אך נגד יעקב ירקוני,ועדה מקומית לתכנון ובניה שהם

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עתפ"ב 22-09-14483 גלובל גrin גروف (אר דוד) בע"מ ואח' ב' ירקוני ואח'
בפני כבוד השופט עידו דרייאן-גמליאל

1. גלובל גrin גروف (אר דוד) בע"מ
2. יגדל אך

נגד

משיבים

1. יעקב ירקוני
2. ועדת מקומית לתכנון ובניה שהם

ב"כ המערערים עו"ד שחר הררי
ב"כ המשיבים עו"ד שבב פלץ

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטתו של בית משפט השלום ברמלה, מפי כב' השופט ابو שחאדה, שניתנה ביום 16.8.22 בתיק בב"נ 18-04-20305, בה נערר השופט לבקשת המשיב להוציא נגד המערערים ואחרים צו מנהלי לאכיפתו של צו שיפוט שהוצא כשלוש שנים קודם לכן, מכוח סעיף 237 לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965 (להלן - החוק). עוד נסוב הערעור על החלטת בניין מיום 6.12.21, בה דחה השופט טענות מקדמיות שהועלו על ידי המערערים לעניין עצם הגשת הבקשה על ידי המשיב.

2. לאחר שניתח את העובדות ואת החוק, אישר בית משפט קמא בהחלטה מנומקת למנהל היחידה הארץ-ית לאכיפה וגם למנהל הוועדה המקומית לתכנון ובניה שוהם, להוציא צו כנגד המערערים אשר מורה להם לבצע את כל אשר נקבע בפסקאות 58 ו-59 להחלטה של כבוד השופט גלט מיום 29.5.18, תוך 21 יום מיום שהומצא להם, שאם לא יבוצע הצו על ידי המשיב.

3. בהחלטתה הטילה הש' גلط על המערערים צו הפסקת עבודה ושימוש במרקען, כאשר לצורך התארגנותם, ייכנס הצו לתקפו ביום 17.6.18, ואולם לא יבוצעו עבודות הטמנה, חפירה, בנייה, או מילוי, לאחר יום 4.6.18; החל מיום 17.6.18, יוכל המשיב להיכנס לאתר לצורך פינוי כלים הנדרשים, מבנים וכיוד בלבד, ללא ביצוע עבודות כלשהן במרקען; לסיום ניתן צו סגירה למרקען, אשר ייכנס לתוכפו ביום 3.7.18.

השלשות האירועים:

4. מערערת 1 היא חברה בע"מ ומערער 2 הוא מנהלה. המערערים הם קבלי מונה של "א.ס.פ." חברה לקידום פרויקטים"^[1], מי שמבצעים בפועל את עבודתה של א.ס.פ. באתר להטנת פסולת, הידוע בתורו "מטמן ברקמת" שמצו במרקען בגושים 4619 ו-5521, באזורי התעשייה הצפוני-ה"י פארק שהם, בתחוםה של הוועדה המקומית לתכנון ובניה בהםם. על פי תב"ע ג/401/10/401 יעוד המרקען הוא לעשייה, שטח ציבור, נופש וספורט, שמורת נוף ויעור.

5. מזה שנים מתנהלים הליכים משפטיים רבים ומגוונים, המתעדים מחלוקת בין המערערים לבין המשיב

בעניין החזקה והשימוש במרקען.

תמצית ההליכים הרלוונטיים בבית משפט קמא [בב"נ 18-04-20305], לרבות ערעורים שהוגשו בגיןם:

6. ראשית ההליך ביום 12.4.18, עת עתרה המשיבה לבית משפט קמא, למתן צו הפסקה שיפוטי, לפי סעיף 236 לחוק, אשר יורה למעוררים, או למי מטעם, להפסיק את העבודות והשימושים האסורים במרקען, ובכלל זה לאסור על עבודות שפיכה והטמנה של פסולת ועפר; שינוי פני הקרקע; שימוש באטר לקליטת פסולת ומחרוז; שימוש במבנים שהוצבו ללא היתר, או שההיתר להציבתם פקע; כמו כן התבקש צו לסגירת המרקען.

7. על פי הבקשה מבוצעות באתר עבודות אסורות של הטמנת מאות אלפי מ"ק של פסולת, לרבות פסולת בניין, שינוי של המדרונות ופני הקרקע ושימוש אסור באתר לאיסוף, עיבוד, מיון ומיחזור פסולת. נטען כי בכל יום שנמשכים העבודות והשימושים האסורים, נגרם במרקען נזק בלתי הפיך שיקשה על השבת המצב לקדמותו, שכן האתר כבר מיצא את פוטנציאל ההטמנה כמעט לחלוטין. בנוסף, בוצעו עבודות שהביאו לשינוי וחריגת מפלס הגובה הנדרש על פי התכניות, בנבנה מסלעה ללא היתר, הוצבו מבנים ללא היתר, ונקבעו שוחות ביוב ודרכי גישה אליהן, תוך גירימת סטימה בקוו הביוב.

עוד נטען בבקשת כי אין למעוררים היתר בנייה לביצוע עבודות כלל. המש��בים לא עמדו בסד הזמנים שנקבעו בהיתר להשלמת העבודות. במהלך השנים ניתנו היתירים לאורכות אלו ואחרות, ואחרון ההיתרים פקע לכל המאוחר ביום 6.1.18, אך המערעתה המשיכה ומשיכת בפעילותו במרקען חרב זאת, כעולה מביקורות שנערכו במרקען.

8. ביום 29.5.18 נעתר בית משפט קמא [כב' הש' גلط] לבקשת המשיבה, קבע כי **הוכח קיומן של ראיות לכואורה** כמשמעותו בהליך פלילי, והוציא לערעתה צו הפסקת עבודה ושימוש במרקען שיכנס לתוקפו ביום 17.6.18 וצו סגירה למרקען שייכנס לתוקפו ביום 3.7.18.

9. על החלטה זו הגיעו המעוררים ערעור לבית המשפט המחויז מרכז וזה נדחה על ידי כב' הש' אברהם יעקב [עפ"א 18-06-11819]. לאחריו הגיעו המעוררים בר"ע לבית המשפט העליון, שם, על פי הסכמת הצדדים, הוחזר התקיק לבית משפט קמא כדי שהמצהירים יחקרו על תצהיריהם כשבמקביל הסכימו המעוררים שהצווישאר בתוקף וכך נקבע [רע"פ 5584/18].

10. התקיק אכן הוחזר לבית משפט קמא, המצאים נחקרו על תצהיריהם, **ולאחר שניתוח את העדויות שהובאו בפניהם** הגיע בית משפט קמא למסקנה כי אין עילה לשנות מהחלטתו הקודמת שניתנה ביום 29.5.18, ולמעשה העדויות חזקו את תוקף ההחלטה הקודמת [**החלטת הש' גلط מיום 23.1.19**].

הש' הנכבד דחתה מכל וכל את טענת המעוררים לפיה לא נאסר עליהם השימוש במשרדי המערעתה וקבעה כי "לשון הכוונה הבירה היטבה... כשהמטרה היא להביא **ההחלטה כל פעילות ושימוש בו**" וכן כי היה על המעוררים להבין "כי הכוונה אוסר, באופן מדווג, כל עבודה, כל שימוש, ובסתו של דבר כל נוכחות במרקען" (ס' 29 להחלטה), ובנוספ: "**פרשנותם המצמצמת של המשיבים לצו היא מתחכמת, ולא ברור מה עושים באתר, שעה שנאסר עליהם במפורש, כל שימוש במרקען.** עליה חשש כי המשיבים [המעוררים] נאחזים באתר, בכל מחיר, תוך הפרת הכוונה, לצורך קידום עניינים העסקיים, ולשם צבירת יתרון

במסגרת הסכsoon עם הרשות ועם המשיבים 2-1, כפי שעה מהתקבויות שונות שהוגשו (למשל ת/8)" (ס' 31 להחלטה).

11. על החלטתו זו של בית משפט קמא הגיעו המערערים ערעור בו טענו בין השאר, כי צו ההחלטה השיפוטי אינו בוגדר צו פינוי והוא לא נועד לפנות את המערערים ממשידיהם שהוצבו בסמוך לאתר, על פי היתר בניה. המערערת אף הגישה, למען זהירות, בקשה לעיכוב ביצוע הצו השיפוטי ביחס למשרדים בלבד.

הערעור נדחה על ידי רב' הש' אברהם יעקב [עפ"א 19-02-072072]. לאחריו, הגיעו המערערים בקשה לרשות ערעור לבית המשפט העליון ואף בה חזרו וצינו כי צו הפינוי לא נועד לפנותם ממשידיהם. בבקשת רשות הערעור נדחתה ביום 13.5.19, תוך שכט' הש' אלרון מצין בהחלטתו: "**להבדיל מבקשת רשות הערעור בגלגולה הקודם, הבקשה שלפני לא רק שאינה בגדרי אמות המידה האמורות, אלא אף מהוות ניסיון חסר תום-לב לערעור נוספת על החלטות שונות של ערכאות שיפוטיות, תוך עשיית דין עצמי והפרת צוים שיפוטיים, וזאת לאחר שענינהណון בשלוש ערכאות שונות בשני גלגולים נפרדים**" [רע"פ 2759/19 - ס' 13 להחלטה].

12. **אצין כי מן המקבוץ עולה אפוא, כי קביעותו ומסקנותיו של בית משפט קמא אושרו על ידי שתי הרכאות שמעלויו וזו ההחלטה שניתן ביום 18.5.29 כולל פעילות המערערת במרקען בעינו עומד.**

13. ביום 28.3.19 הגיע המשיבה בקשה למתן צו מאסר וקס נגד המערערים, לפי פקודת ביז'ון בית משפט, בשל הפרת צו ההחלטה. בית משפט קמאקבע כי הדרך היפות חמורה להבטחת אכיפת הצו היא אכיפה עצמית על ידי הוועדה המקומית מכח סעיפים 237 ו-238 לחוק [כט' הש' ابو שחادة בהחלטתו מיום 3.10.19].

עודקבע הש' קמא בהחלטתו זו ארבעה שלבים הנדרשים לצורך עמידה בזכות לسعد עצמי לאכיפת הצו:
שלב הראשון - דוח מסכם מפקח הוועדה המקומית, בו הוא מצין כי לפי בדיקתו בוצעה עבודה או נעשה שימוש במרקען, בנגדו לצו ההחלטה השיפוטי.

שלב השני - בקשה לבית משפט שתוגש על ידי מנהל היחידה הארץית לאכיפה, או מהנדס הוועדה בו מתבקש בית המשפט לאשר הוצאת צו מנהלי כנגד מי שניתן לו צו ההחלטה השיפוטי. הצו המנהלי יורה למפר להרשות את העבודה שבוצעה בנגדו לצו השיפוטי או להפסיק את השימוש שנעשה בנגדו לצו השיפוטי. אם ניתן אישור להוצאה הצו המנהלי, ניתן יהיה לעורר לשלב השלישי. בשלב השני בית המשפט אמר לבצע "בירור עובדתי" ממוקד" לגבי שתי שאלות מרכזיות: ראשית, האם צו ההחלטה השיפוטי ברור די ומה המרכיבים האופרטיביים שנכללים בו. שנית, האם צו ההחלטה השיפוטי הופר או לא, ואם כן באיזה אופן.

שלב השלישי - לאחר מתן אישור בית המשפט, יצא צו מנהלי על ידי מנהל היחידה הארץית לאכיפה או מהנדס הוועדה. על מקבל הצו לבצע תוך 21 ימים מהיום שהומצא לו. למקבל הצו המנהלי אין הזכות לתקוף אותו בבית המשפט, זאת מאחר שהבירור העובדתי המוקד מוצה במסגרת שלב השני.

שלב הרביעי - אם לא בוצע הצו המנהלי על ידי המפר, רשאית הוועדה הארץית לאכיפה, הוועדה המקומית או הרשות המקומית המוסמכת לאכיפה, לפי העניין, להרשות את העבודה שבוצעה בנגדו לצו ההחלטה השיפוטי, או לנקט אמצעים סבירים להפסקת השימוש שבוצע בנגדו לצו, לרבות באמצעות סגירת הבניין או המქם.

14. המשיבה הגישה ערעור על החלטה זו ובית המשפט המוחזק התייחס לשאלת הפעלת הסנקציה החמורה פחות ביום 28.1.20 החיזיר את התיק לבית משפט קמא, לצורך בוחנת הדרך החרמורה פחות להבטחת אכיפת הצו, בנסיבות הקונקרטיות של מקרה זה [כב' הש' אברהם יעקב ברע"פ 19-11-2047-3047]. על החלטה זו הגישה המשיבה בקשה רשות ערעור לבית המשפט העליון שהותיר ביום 21.7.20 את ההחלטה בבית המשפט המוחזק עלenna [רע"א 1437-20].

התיק חזר אףוא לבית משפט קמא אשר בהחלטתו המשלימה מיום 24.11.20 לא שינה מהחלטתו הקודמת מיום 19.3.10. וקבע כי גם בנסיבות הקונקרטיות של המקרה, יש להזדקק לפקודת ביזון בית משפט, רק לאחר מצוי מסלול האכיפה החדשני שמופיע בסעיפים 237 ו-238 לחוק.

15. ביום 29.7.21, הגישה המשיבה בקשה לאשר לה להוציא צו מנהלי שמכחו תוכל לבצע אכיפה עצמית של צו הפסיקת השיפוטי. המערערים העלו טענות מקדיימות שונות נגד עצם הגשת בקשה זו על ידי המשיבה. בהחלטת בנים, דחה בית משפט קמא את טענותיהם המקדיימות של המערערים וקבע כי בשלב הבא יבוצע "בירור עובדתי ממוקד" לעניין הבקשה למתן אישור להוצאה צו מנהלי לפי סעיף 237 לחוק [כב' הש' ابو שחادة בהחלטתו מיום 6.12.21].

הש' קבע דיון במעמד הצדדים, אך זה בוטל לבקשת המערערים, בשל נסיבות אישיות שלהם. המשיבה טענה שניתן להכריע על פי הכתובים והמערערים מסרו תגובתם לכך ולאחריהם התקבלה גם תשובה המשיבה. בהחלטתו מיום 16.8.22, הגידר הש' קמא את המחלוקת בין הצדדים ולפיה נשאלת השאלה האם במסגרת "השלב השני" שפורט בהחלטתו, יש לבצע "בירור עובדתי ממוקד" שיכלול הגשת צבאים וחקירת המצחים עליהם כטענת המערערים, או שלא, וזאת מילא על ידי כב' הש' גلط בהחלטתה מיום 23.1.19 ונitin לעבור לשלב השלישי, כטענת המשיבה.

בית המשפט קמא הכריע בהחלטה מונומקט כי הדיון עם המשיבה - "למעשה, ההחלטה של הש' גلط מיום 23.1.19 כוללת בתוכה את הבירור העובדתי הממוקד שנדרש לשלב השני לקראת מתן אישור על ידי בית המשפט לועידה מקומית להוצאה צו ולכך אפשר כבר לעבור לשלב השלישי". לפיכך, קבע הש' קמא, מתייתר גם הצורך לקבוע דיון במעמד הצדדים ונitin להסתפק בטיעונים בכתב. הבירור העובדתי זכה לדיוון מצאה בהחלטת הש' גلط ומתייתר הצורך לבצעו מחדש.

עוד התייחס הש' ابو שחادة לצו השיפוטי וקבע כי הצו "ברור לחלווטין" יוכל בתוכו שלושה חלקים: צו איסור עבודה במרקען; צו איסור שימוש במרקען - "ברור שצו הפסיקת השיפוטי הורה למשיבים לסליק את ידם מהמרקען ולפנות מהם את כל חפציהם"; וצו לסגירת המרקען.

למשיבה אושר להוציא כנגד המערערים צו הפסיקת עבודה ושימוש במרקען ובאם לא יבוצע הצו, הותר למשיבה לבצע את הצו עצמה.

16. **הערעור דן הוגש על ידי המערערים על שתי החלטותיו האחרונות של בית משפט קמא [כב' הש' ابو שחادة בהחלטות מיום 6.12.21 ומיום 16.8.22].**

בין היתר ניתנו החלטות נוספות בתיק שבנדון, שתחילה כאמור ביום 12.4.18, אך לצורך הדיון לפניי, נראה כי די והותר בהחלטות שצינו מעלה.

הulings נספחים הדריכים לעניין:

17. ביום 17.1.18 הוגש נגד המערערים ואחרים כתב אישום, שענינו עבירות בנייה ושימוש המוחסוט למערערים ואח' במרקען [**תו"ב 18-01-18 38946 (רملה)**], וביום 16.9.19 תוקן כתב האישום והוסף אישום נוסף (אישור מס' 3) שענינו אי קיום צו בית משפט בב"נ 18-04-20305.

ביום 20.3.18 הוגש נגד המערערים ואח' כתב אישום בין עבירות רישי עסקים במרקען [**רע"ס 43079-03-18**]

שני כתבי האישום אוחדו ויום 4.1.23 נקבע לתחילת פרשת התביעה. עד-עתה לא מסרו המערערים תשובה מפורטת לכתב האישום, ובבקשות האחורונה עתרו (בבוסמה) לדחית מועד הגשתו של המענה לאישומים ליום 25.12.22. המערערים גם לא הגיעו עדין בקשה לפי סעיף 108 לחס"פ, שהודיעו זה-מכבר שכוכנותם להגיש.

18. בנוסף לאמר וכרקע לו אצין כי ביום 16.5.17, הגיעו המערערת עתירה מנהלית בה ביקשה להורות על בטלות החלטת המועצה המקומית שלהם (רשות רישי עסקים), שדחתה את בקשה לחידוש רישיון עסק לשנת 2017. בית המשפט המחויז מרכז (מפי סג"נ - כב' הש' ורדה מרוז), דחה ביום 25.2.18 את העתירה, **וקבע כי הנחת המוצא של העותרות לפיה קنية להן זכות לקבל רישיון עסק - טעה ומטעה.** עוד נקבע כי "בהתאם לעובדות שאנו שניות בחלוקת, הוכח כי העותרות מפעילות את האתר מזה לעלה משנה ללא הרשות, ללא היתר בנייה, אגב גרים מטרדים חמורים בהיקף ובעוצמתם. כל אלה מבסיסים את ההחלטה המועיצה" (ס' 103 להחלטה). וכן: "... העותרות לא מרפות מהאתר, אף במחיר הפרת החוק וההסכם, אגב ביצוע העבירות" [עת"מ 17-05-31633 - ס' 112 להחלטה].

ערעור שהגישו המערערים על פסק דין זה, נמקה, לאחר שבמלצת בית המשפט העליון חזרו בהם המערערים מעורערום **[עו"מ 3195/18]**.

19. הליך נוסף עסק בעתירת המדינה ורשות הפיתוח באמצעות רמ"י, לסייע ידם של המערערת ואח' מהמרקען בגוש 4609, חלקות 40, 42, 63, 4609, ונוספות [**ת"א 16-09-16 29248 (שלום פ"ת)**], שם נדונה הטענה לפיה, בשליה 2016 תחילת 2017 פלשה המערערת, לתא הצפוני, שאינו כולל בשטח האתר והטמינה בו אפשרות ללא היתר בנייה או הרשות. רמ"י פנתה לבית משפט השלום בבקשתה לסייע זמני שימנע את המשך פעילותה של המערערת, תוך השגת גבול. בבקשתה נענתה וביום 12.3.2017 הוצאה צו המונע את פעילות המערערת בשני תאי שטח - בשטחי האתר בהם הסתיימה הרשות המקורית ובשטח התא הצפוני, אשר מלכתחילה היה מחוץ להרשותה.

20. במקביל לעובדות המתוארות בעת"מ נוסף שהגישה המערערת, בנטה המערערת בשנת 2016 מסלעה בשיפולי האתר המערביים שנעשה, לטענתה, לתמוך בחיבור בין נקודת הדיקור התתחוננה לتعلת ניקוז שקיימת במקום לאורך התפר בינהן. המסלה מתנשאת לגובה 6 מטר ולאורך כ- 100 מטר ועלות בנייתה נאמدت על ידי המערערת במאות אלפי שקלים.

עם הקמת המסלה, דרשה המועצה מהעותרות להגיש בקשה להיתר בנייה בגין בנייתה ובקשה שכזו אכן הוגש ונדחתה בגיןוק שהמסלה נבנתה תוך הפרת דרישת המועצה להפסקת העבודות וחurf צו הפסקה מנהלי שהוצע נגדה. עוד נטען כי המסלה נבנתה על קו ביוב עירוני חדש, אשר נקבע תחת המסלה ועמו גם דרך השירות וערוץ

הנិזון. בניית המסלעה אינה על פי התקן ואין בה כדי להבטיח את היציבות, לשם נועדה ומילא, היא מהוות סיכון בטיחותי. על החלטה זו הגישה המערערת עירר לועודה המקומית שנדחה ביום 21.12.16. עירר שהגישה המערערת לועודת העירר המחויזת במחוז מרכז נדחה אף הוא ביום 31.12.17, בהעדר תימוכין קניינים, שכן למעערערת אין זכויות במרקען. על החלטה זו עתרה המערערת.

כב' הש' ורדה מירוץ שדנה בעתירה, קבעה בפסק דין מיום 18.5.27 כי בצדק נדחה העירר שכן לאור קיומו של מסמר ויתור והצהרות שפורטו מובהר "בארוח שעינו משתמע לשני פנים כי אין לעוטרת זכויות במרקען, אף לא "נראות" של זכויות..." (ס' 36 לפסה"ד); "בעניינו הדברים ברורים ובהירים, אין לעוטרת תימוכין קניינים!" (ס' 39 לפסה"ד); "למעלה מן הדרוש, יzion כי העוטרת פנתה לבית המשפט בידיים לא נקיות, כפי שטענה הוועדה המקומית, כאשר הגישה את בקשה כדי להזכיר בניה שביצעה ללא היתר ותוך הפרת צו הפסקה מנהלי שהוצאה נגדה" (עת"מ 18-02-32709 - ס' 41 לפסה"ד).

המעערערת הגישה עירור על החלטה זו לבית המשפט העליון וביום 19.9.16 נדחה העירור, לאחר שהמעערערת חזרה בה [[עמ"נ 5310/18](#)].

21. בהליך נוסף שהתקיים בבית המשפט לעניינים מנהליים במחוז מרכז עתירה המערערת לביטול מכרז שפרוסם, שככל חלק משטח המרקען ישמש להפעלת המטמנה. כב' הש' שילה שדן בבקשתו לצו ביןיהם, לא עתרת בבקשתו לצו ביןיהם. במסגרת נימוקיו ציין, בין היתר, כי לא נמצא "בדל ראייה" לזכותה של המערערת, לעשות דבר במרקען. למעערערת אין כל זכויות והוא נהגת למעשה כפולשת, בהתבססה על זכויות שהיו לאחרים ופgo [עת"מ 18-10-7330-7].

22. עתירה נוספת נספפת שהוגשה על ידי המערערת דינה, בין השאר, במכרז להטמנת פסולת בניין בשטחה של המשיבה. כב' הש' דותן בפסק דין מיום 20.11.19 קבע כי הוא מקבל את העתירה מבונן זה שהמשיבה תקדם את שיקומו של אטור ברקמת אלא ש"העוטרת או מי מבعلي מנויותה, או כל חברה או שותפות או גוף אחר שליעוטה או למי מבعلي מנויותה יש חלק בו, או כל גורם אחר הקשור בעוטרת או מי מטעמה, לא השתתפו במכרז" (ס' 75 (ב) לפסק הדין). עוד ציין כי המערערת "לפי קביעעה שיפוטית חולופה, הפרה ומפרה עד היום מתוך החלטה מודעת, ותוך פרשנות מתחכמת של הצו; כמו גם קביעעה שיפוטית חולופה על כן שהעוטרת גרמה מטרדים חמורים בהיקף ובעוצמתם באתר...". [עת"מ 20-06-61535 - ס' 76 לפסה"ד].

להלן יפורטו, לגבי כל סוגיה, עיקרי קביעתו של ביהם"ש קמא, לאחריהם תמצית טענותיהם של המערערים, ולבסוף דין והכרעה.

23. טענה בדבר תוקפו של הצו נושא העירור:

המעעררים טוענים כי ס' 236 לחוק, מסמיך את בית המשפט לתת צוים למניעת שימוש או עבודה אסורים ואף להורות על סגירת מבנה, אך לא תחת צו לפניו וסילוק יד של מושדים שהוצעו בהיתר. ביום 16.8.7 ניתן למעעררים היתר שימושו 3 שנים. אין למשיבה סמכות להגבילו שכן מדובר בכך זמני שעלול להשנות לאחר הכרעת הדיון.

דין והכרעה:

כפי שפורט בהרחבה מעלה, טענותיהם המגוונות של המערערים בוגרעו לזכיותם במרקען, נדונו והוכרעו זה מכבר בהחלטות רבות. השופטים שפסקו בהליכים השונים, לא חסכו מילים ביחס להתנהלותם הלא חוקית של המערערים ולא נקיון כפיהם בדרישותיהם השונות. הצו שהוצא נגדם על ידי הש' גلط, סופי מאז היום בו ניתנה החלטתה - 29.5.18, **ואף אושר על ידי בית המשפט העליון** בבר"ע שהגשו המערערים, לאחר שטענותיהם בבית המשפט המחוזי נדחו. משכך, המערערים אינם רשאים למחזר מחדש לערערם לחודל המשימוש במרקען, בית משפט זה אינו יושב עתה כערצת ערעור על פסקי דין חולמים שהו לערערם לחודל המשימוש במרקען, **ואף אסור כל נוכחות שלהם במרקען**. עוד נקבע באופן ברור בהחלטת הש' גلط, כמו גם בהליכים נוספים, כי אין **למעעררת כל היתר תקף לשחות במקום וכי אין "בדל ראייה" לזכותה לעשות דבר במרקען**.

הטענה שהסמכתה לדון בבקשת נתונה רק לשופט הדין בתיק הפלילי:

24. **מהחלטת בית משפט קמא מיום 12.21.6: סעיפים 234(ג), 236(א), 237(א) ו-238** מגדירים את בית המשפט שמוסמך לתת צו הפסקה שיפוטי. לפי אותן סעיפים קיימים שני מסלולים חלופיים ביניהם רשאית הוועדה המקומית לבחור. המסלול האחד פלילי, אז תידון הבקשה לפני הש' דין בתיק הפלילי - במרקחה זה סג"נ כב' הש' מזרחי. מסלול שני הוא מחוץ להליך הפלילי, כפי שנעשה במרקחה דין, או אז רשאי כל שופט בבית משפט השלום ברמלה, לדון בבקשתו ואין נפקא מינה שהוא אינו השופט ששמע את ההליך הפלילי.

המעעררים טוענו כי שגה בית משפט קמא בפרשנות שנתן לסעיף 234 לחוק, שכן קיימן קשר בלתי ניתן להפרדה בין כתוב האישום והצו השיפוטי או המנהלי, ולכן מכיוון שההחלטה ניתנה במסגרת הליך פלילי (פרק י' לחוק), הסמכות לדון בה היא של הש' דין בהליך הפלילי, הוא הש' מזרחי ולא הש'abo שחאהה. בנוסף, אם צודק בית המשפט בהחלטתו ולסעיף 228(ב)(2) לחוק יש תחולת על המקרה דין, אז בית משפט השלום ברמלה הוא לא בית המשפט "הקרוב למרקען" כנדרש בסעיף, וההלך נדון בחוסר סמכות.

דין והכרעה:

לא נפלה שגגה בהחלטת הש' קמא. סעיף 234(ג) המגדיר מיהו בית המשפט המוסמך לדון בבקשתו לצו הפסקה שיפוטי (ס' 236(א) לחוק), ובבקשות לממן "צו נסף" (ס' 237(א) ו-ס' 238 לחוק) [2], קבוע שני מסלולים חלופיים בהם יכולה המשיבה לנקט את ההחלטה בבקשתו להליך פלילי והשני בהליך שאינו פלילי.

סעיף 234(ג): "בסעיף זה, 'בית המשפט המוסמך' - כל אחד מלאה לפי העניין:

(1) אם הבקשה הוגשה בהליך פלילי על עבירה לפי פרק זה - בית המשפט דין בהליך הפלילי;

(2) אם הבקשה לא הוגשה בהליך פלילי כאמור בפסקה (1) - בית המשפט המוסמך כמשמעותו בסעיף 228(ב) בהתאם לגורם שמתעומו הגיש התובע את הבקשה".

סעיף 228(ב) אינו מחיב כי את הדיון ישמע השופט דין בהליך הפלילי.

במרקחה דין לא הוגשה הבקשה במסגרת הליך פלילי ולכן יכול לדון בה כל שופט בבית המשפט לעניינים מקומיים ובאין זה, כל שופט שלום שתחומי שיפוטו קרוב למרקען.

באשר לטענה להעדר סמכות מקומית לפי סעיף 228(ב)(2): המחלוקות העובדיות נדונו והוכרעו והצו ניתן. טענה בדבר העדר סמכות מקומית לא הועלתה כמובן "בזמןונת הראשונה" ולא נדונה כלל בבית משפט קמא. ההפר הוא הנכוון, המערערים לא חלקו על מיקום המקרקען או על סמכותו של בית משפט השלום ברמלה שכבר העמיד החלטות הרבה בעניינם.

הבירור הנדרש לצורך מתן אישור בית משפט לפי סעיף 237:

25. **מחלוקת בית משפט קמא מיום 16.8.22:** הש' קמא פירט את המתווה הדיוני הרלוונטי להוצאה צו מנהלי לאחר צו שיפוטי, כפי שפורט בסעיף 10 להחלטתי זו. המתווה כולל ארבעה שלבים. כאשר בשלב השני נדרש "בירור עובדתי ממוקד".

הש' קמא נימק בהקשר זה כי ההחלטה مستמכת על ההחלטה שיפוטית קודמת של כב' הש' גلط מיום 19.1.23, שכן מתייתר הצורך לקבע דיון במעמד הצדדים לצורך "הבירור העובדתי ממוקד" אשר בוצע מכוח ההחלטה האמורה. בנסיבות אלה, ניתן להסתפק בטיעונים בכתב שהוגשו על ידי הצדדים.

הצו ברור לחלוtin וכלול בתוכו שלושה שלבים: ראשית, **איסור שימוש במקרקען**, שהוא צו רחוב שאסור שימוש כלשהו של המערערים במקרקען, לרבות איסור על השארת ציוד, כלים הנדסיים, מבנים או מתקנים כלשהם ששיכים למערערים על המקרקען. למעשה, עצם החזקה במקרקען על ידי המערערים, לרבות בדרך של השארת חפציהם כלשהם ששיכים להם על גבי המקרקען, מהוות הפרה של צו ההחלטה השיפוטית. ברור שצו ההחלטה השיפוטית הורה למערערים לסלך את ידם מהמקרקען ולפנות מהם את כל חפציהם. שלישיית, **סגירת המקרקען**.

בהתיחסו לפער הזמנים בין ההחלטה הש' גلط (19.1.23) לבין הבקשה למתן הצו נוסף שהוגשה על ידי הוועדה המקומית רק בשנת 2021, קבע הש' קמא כי פער זה אינו מעלה ואין מورد.

המעעררים: טיעונים נסוב סביר זכותם לקיום דיון עובדתי ממוקד הכלול בחירות עדים, שעה שהוצא נגדם צו מנהלי, כעבור תקופה של למעלה משנה מאז הוצאה הצו המשפטי. לפיכך, הם מילனים על צו בית משפט קמא, על אף שקבע כי יתקיים דיון עובדתי ואף קבע לו מועד, חוזר בו ולבסוף נתן הכרעתו על פי הכתובים בלבד. אי קיом בירור עובדתי בבקשתו וחקירת המצהירים פוגעת בזכות המערערים להליך הוגן.

דיון והכרעה:

סעיף 237 לחוק קובע כי בהתקיים נתוניים קבועים בסעיף רשיי מנהל היחידה הארץית לאכיפה או מהנדס הוועדה לצוות, על מי שנitin לו צו ההחלטה השיפוטית, להרים את העבודה, להפסיק את השימוש שנעשה בגין צו ובלבד שאם חלפה יותר משנה מיום שנitin הצו, לא יורה כן אלא **באישור בית המשפט המוסמן**. הסעיף נוקט במילה "אישור" מטעם בית המשפט, במבחן מלשון ס' 236, המחייבת בינה של ראיות לכואורה, טרם הוצאה צו ההחלטה השיפוטית. קרי: ס' 237 מקל בדרישותיו מלאו שבסעיף 236 ואינו מחיב בינה ראייתית עובדתית.

אמנם תחילת נתן הש' קמא הנכבד, החלטה בדבר דיון שיתקיים בעניין "הבירור העובדתי ממוקד", אך לבסוף, לאחר שאפשר לצדים להעלות טיעוניהם על הכתב ולהסביר זה לטיעוני חברו, מצא כי אין צורך בקיום דיון. סבור אני כי לא נפלה שגגה בהחלטה זו של הש' קמא.

בעת מתן הצו הראשון, בchnerה הש' גلط את הריאות שהוציאו לה, לרבות חקירותיהם של המצהירים שנחקרו בבית המשפט. ריאות אלו נותרו על ידה שעה שנותנה החלטה מפורטת ומונומקט בראשות לכאורה. ההחלטה הפליטה משעודה בבחינת הערכאות שמעליה. למעשה לו היה הצו השיפוטי שהוציא על ידי הש' גلط, מבוצע בתוך פרק זמן של שנה מיום הוצאתו, לא היה נדרש כל אישור נוסף מבית המשפט. רק מכיוון שחלפה לה שנה, ואף יותר, נדרש אישור זה. במשך התקופה הארכאה שחלפה, לא חל כל שינוי ראייתי. אם חל כזה הרי שהוא מחייב עם המערערים. מאז הבקשה הראשונה בפניי כב' הש' גلط, הלכו ונערכו החלטות כנגד המערערים בדבר התנהלותם הלא חוקית במרקען והעדר כל זכות בהם. לפיכך מצא הש' קמא שלא לייחס משקל לחולוף הזמן והצדק עמו.

אמנם, אפשרי שפעמים ינתנו משקל לחולוף הזמן **מיום הצו השיפוטי ליום הגשת הבקשה להוצאה הצו המנהלי**, אך לרוב לא מעצם חלוף הזמן כשלעצמם. מדובר על מצב בו חל שינוי והוא נושא נתונים **חדשניים מתקופה זו**, או אז יכול השופט היושב בדיון לשקלול האם לחתמה מהכתובים או לקיים דין ואף לאפשר חקירת מצהירים, שהרי אין השופט משתמש חוותת גומי על בקשה הרשות והסעיף אינו חוסם כליל אפשרות זו, אלא שאינו מחייב. דא עקא שהמקרה דנן אינו נמנה על מקרים חריגים אלו.

רשימת המחלוקות העובדיות והמשפטיות שמעלים המערערים, מתעלמת לחלוון מהעובדיה כי אלו כבר נדונו והוכרעו ואף זכו לאיוש מעת בית המשפט העליון. כבעבר כן עתה, המערערים אינם נושא בשורה. אין הם מציגים טיעון חדש בדמותו היותר **חדש** שהתקבל או הסכמה אליה הגיעו עם המשיבה. הש' גلط בהחלטתה קבעה כי עולה בבירור כי תוקף ההיתר פג לכל המאוחר ביום 6.1.18. ב"כ המערערים לא מצא מענה הולם לשאלתי היכיז לא קיים הצו עד היום. יתרה על כך, כאשר נשאל ב"כ המערעריםizia בירור עובדתי הוא מבקש שיעשה בשלב זה, השיב כי אינו מעוניין לחשוף את כל העבודות בהליך בעת וכי הוא מшиб באופן כללי כדי לא לפגוע בהגנת מרשו בהליך הפלילי (פרו' דין מיום 18.12.22, עמ' 2 ש' 22-32, עמ' 3 ש' 1-7). מן הדברים עולה כי המחלוקות נוגעת לחוקיות הצבת המשרדים במרקען נוכחות קיומו של היתר (שם, עמ' 3, ש' 1-7). מכאן מבקשים לטען כי יש צורך בדיון עובדתי, שאות מהותו אין הם מוכנים לחשוף, אך חוזרים ומילנים על קביעות עבר בדבר היתר שכבר נקבע כי אינו בתוקף.

על פי החלטת הש' קמא, הצו השיפוטי ברור לחלוון, אף אני שותף למסקנותו זו. בנוסף, כעולה מדברי ב"כ המערערים גם בעת הדיון לפניי, הצו הופר. משרדי המערערת על מסמכיהם, בדיון נמצאים במרקען והמערערים מסרבים לפניהם (שם עמ' 1, ש' 12-14, עמ' 4 ש' 8-10). די בקביעות אלו כדי להיענות לבקשת המשיבה ולאשר הוצאה צו מנהלי.

כפילות בהליכים וסיכום כפוף:

26. **מחלוקת בית משפט קמא מיום 12.12.2016:** המערערים טוענו כי לא ניתן להוציא צו נוסף לאחר הגשת כתוב אישום, שכן במצב זה הם עומדים בסיכון כפוף גם הגנתם נפגעת. בית משפט קמא דחה טענות אלו משלואה טעמים:

א. "ראשית, הצו הנוסף הוא לא "צו מנהלי" כמשמעותו בסעיף 219(ב)(1). סעיף 219 נמצא בסימן ד' לחוק התקנון והבניה שכותרתו "אכיפה מנהלית". לעומת זאת, הצו הנוסף מושא הבקשה שבפני מוגדר בסעיף 237 שמצו בсимן ה' לחוק התקנון והבניה שכותרתו "צווים שיפוטיים".vr גם סעיף 236 שמצו ניתן צו ההחלטה, גם הוא מצוי בסימן ה'".

לכן, קבע הש' קמא שהאמור בסעיף 219(ב)(1), לפיו אם הוגש כתוב אישום, לא ניתן לתת "צו מנהלי", איננו חל על "הצו הנוסף" וגם לא על הבקשה לאשר הוצאה צו נסף.

ב. שניית, בסימן ה' לחוק התכנון והבניה, שבו מצוי סעיף 237 שדן בהוצאה צו נסף, אין הוראה מקבילה לזה שמופיעה בסעיף 219(ב)(1). הווה אומר, אין בסימן ה' הוראה שקובעת שהagation כתוב אישום מונעת מתן צו הפסקה שיפוטי או מונעת מתן אישור להוצאה צו נסף. لكن, לא ניתן לקרוא אל תוך סימן ה' לחוק התכנון והבניה את מה שאינו בו. ולעניןנו, העובדה שיש כתוב אישום תלוי ועומד נגד המשיבים, איננו גורע כהוא זה מסמכותה של הוועדה המקומית להגיש בקשה לבקשת בית המשפט לקבל אישור להוצאה צו נסף.

ג. שלישיית, כבר ניתן צו הפסקת שימוש לפי סעיף 236. כאמור, סעיף 219(ב)(1) קובע שלא ניתן לתת "צו מנהלי" אם הוגשה בקשה למtan צו הפסקה שיפוטי לפי סעיף 236. צו הפסקה שניתן על ידי כבוד השופטת גلت ניתן בעקבות בקשה שהוגשה לפי סעיף 236, שכן, פשוטא, שבבקשה למtan אישור להוצאה צו נסף" לא מדובר ב-"צו מנהלי" כמשמעותו לפי סעיף 219(ב)(1).

טענת המערערים ש"הבירור העובדתי הממוקד", שייעשה במסגרת הבקשה למtan אישור להוצאה צו נסף לפי סעיף 236, עלול לפגוע בזכויותיהם הדינומיות בשל "כפילות" בבירור העובדות למול ההליך הפלילי המקביל, נדחתה.

כך גם העובדה שעדותם של העדים מטעם הוועדה המקומית ומטעם המשיבים, תישמע פעמים, פעם לצורך צו הפסקה לפי סעיף 236, ופעם לעניין ההליך הפלילי, איננה פוגמת במאומה בתקינות צו הפסקה שניתן על ידי כבוד השופטת גلت גם לא בהוגנות ההליך הפלילי שמתקיים בפני כבוד השופט מזרחי.

המערערים טוענים כי לא ניתן לתת צו נסף לאחר שהוגש כתוב האישום וכי הם עומדים למשהה לסיכון כפול שכן קיימת זהות מעשים בבקשתה ובעבודות כתוב האישום, מה גם שהכרעה בבקשת המבקרת משמעה הכרעה בכתב האישום. אם תעמוד ההחלטה על כנה יהווה הדבר פגעה בהוגנות המערערים הפלילי, בוណות כאמור אותן עבודות בדיקת ההליך הפלילי יזהם ויגרם נזק בלתי הפיך למערערות.

בנוסף, בהתאם על הוראת סעיף 219(ב)(1) לחוק, משוהג כתוב אישום המיחס, בין השאר, הפרה של צו השיפוטי לא ניתן עוד לאכוף את הצו השיפוטי, אלא במסגרת ההליך הפלילי ובירור האשמה.

בסעיף 149(6) לחס"פ נקבע הכלל לפיו לא יתקיים הילך פלילי מקביל נגד נאשם, בגין אותה מסכת עובדתית ובגין אותן עבירות. בנוסף, הריאות ישמעו בפניו כב' הש' מזרחי, שלאחר שמייעת הריאות יכריע פוזטיבית, האם הופר הצו אם לאו. אם ידרשו המערערים לחשוף הגנטם, במסגרת ההליך המנהלי, תפגע הגנטם שכן יאלצו לחשוף עדים מטעם כבר בשלב זה, דבר שיגרום לעיוות דין.

דין והכרעה:

מקובל עליה הנמקתו של הש' קמא ליחס בין סעיף 219(ב)(1) לסעיפים 236 ו-237. סעיף 219 (ב)(1) נמצא בפרק "אכיפה מנהלית" לעומת הדרישת המופיע בפרק "צווים שיפוטיים". המשקנה הנובעת היא שסעיף 219 (ב)(1) אינו חל על הצו הנדרש ורקומו של כתוב האישום אינו מהוות מחסום מהagation בקשה לפי סעיף 237.

בנוסף, תיקון 116 הוסיף להוראות החוק את סעיף 236(ג), לפיו: "מתן צו הפסקה שיפוטי אינו מותנה בנסיבות הליכים עמוד 10

נוספים לפרק זה". התוספת נבעה מטעו מטעו הצורך לאפשר למשיבת החלטה, למען טובת הציבור, לעזרה בנסיבות ההחלטה בעבודות ושימושים עבריניים במרקען, ולמנוע קביעת עובדות בשטח על ידי מבצעי העבירות, וזאת בלי קשר להגשת כתב אישום.

לו תתקבל טענת המערערים יהפכו הוראות סעיף 237 לאות מטה שעה שהוגש כתב אישום, כך שלא ניתן יהיה להוציא, בין השאר, צווי הרישה מנהליים, צווי הפסקה מנהליים וצווי הפסקה שימוש. הסעיף הוסף לצורך אכיפה מהירה מטעו מציאות המחייבת זאת, פרשנות אחרת אינה סבירה ואין מקימת את מטרת החוק.

באשר להפניית ב"כ המערערים לסעיף 149(6) לחסד"פ וטענתו כי מדובר בהליך פליליים מקבילים, אציג כי הטעיף דין בקיומו של משפט פלילי אחר התלווי ועומד נגד הנאשם בשל אותו מעשה, מה שאינו כן בעניינו.

شيخו:

27. **מחלוקת בית משפט קמא מיום 6.12.21:** בית משפט קמא דחה את טענת השiegoו לה טענו המערערים וקבע כי אמנים צו ההחלטה ניתן ביום 29.5.18 ומaz חלפו למלילה שלוש וחצי שנים. עם זאת הוגש הליך ערעור רבים לערכות גבוהות יותר שככלו התייחסות לשאלות דיניות וראיתיות שונות, שלא נדונו בעבר בפסקה בשל כך שסעיפים 236 ו-237 לחוק הם סעיפים חדשים שדרשו ליבון. ליבון שאלות אלו בצוירוף ריבוי הליכי הערעור שהיו בתיק, מבטלים לחלוטין את טענת השiegoו שהעלו המערערים.

דין והכרעה:

28. המשיבה טענת כי פעולה לאכיפת הוצאות מיד ובสมוך לאחר שהסתייםו הליכי הערעור בעניין הצו והוא הפר לחłów. הוועדה המקומית הגישה בקשה לפי פקודת ביזון בית המשפט, שכן סבירה כי מדובר בהליך הייעיל ביותר שיביא להפסקת מעשה העברינות במרקען. החלטת בית משפט קמא שקבעה כי יש לנתקוט בהליך לפי סעיף 237 ולא בהליך לפי פקודת ביזון בית משפט התקבלה ביום 24.11.20. והבקשה לפי סעיף 237 הוגשה מספר חדשים לאחר מכן.

על פי ההלכה, השiegoו בפעולה הנוגעת לאכיפת החוק, כשלעצמם, לא יכולים למנוע את פעולת האכיפה, אלא רק בנסיבות קיצניות ויצאות דופן [ראו למשל רע"פ 3154/11 **כמיס אליאס נ' מ"י** (2011); רע"פ 1520/01 **שוואץ נ' י"ר הוועדה המחויזת לתכנון ובניה** (2002)].

לא נפללה כל שגגה בהחלטת הש' קמא בדוחותיו את טענתן זו של המערערות.

סוף דבר:

א. משנדחו כל טענותיהם של המערערים, נידחה גם ערעורם זה על כל חלקו;

ב. לא ניתן לעבור בשתייה על התנהוגותם של המערערים, גם במסגרת הליך זה, בו ביזו בזדען ובמכoon החלטות מפורשות בהן דחיתתי את בקשوتיהם לעיכוב ביצוע - בתיק המשפט מורים ומצויים, והמערערים בשליהם. בשלב זה של ההליכים ולנוכח החלטות מפורשות, התנהוגות זו אינה יכולה למצוא בסיס בኒמק מטעיהם מתוחכם או בערפל פסיקתי - אין היא אלא מעשי הפקרות, שלא לומר בירינות.

ג. המשיבה, שנאלצת לשוב ולהשكيיע משאבי ציבור בהליך סրק, זכאית לשכ"ט ולהוצאות בהיקף של- ממש. אתחשב בכך ובהתנוגותם החריגת והקיצונית של המערערים, ואחיב את המערערים בתשלום הוצאות המשפט בסך 30,000 ₪.

לביקשת הצדדים, ישלחו אליהם עותקי פסק הדין, חלף התקציבות לשימוש.

ניתן היום, כ"ז כסלו תשפ"ג, 21 דצמבר 2022, בהעדר
הצדדים.

[1] בהחלטה מיום 29.5.18 (כב' הש' גلط) ציון כי א.ס.פ.ו. ומנהלה, שהם בעלי היתירים, הודיעו לבית משפט קמא כבר בראשית ההליך כי האטר מצוי בשליטת המערערים ומנהל נסף של המערערת, העובדות אין ידועות להם, ובכוונתם לכבד כל החלטה שתינתקן. לעומת זאת מנהיגים המערערים בתוקף להפסיקת העבודה והשימוש האסורים במרקען;

[2] צו ההחלטה המנהלי, נשא ההליך דן, אותו ביקשה המשפט להוציא ביום 27.7.22 (להלן
בהחלטה הש' קמא - הצו הנוסף);